

Kærtegn på kvinder

Af Bruno Roy, forfatter

Cand.mag., skuespiller, instruktør og oversætter Sejer Andersen, har på Eksperimental Forlag, på fransk, i sit eget land, Danmark, udgivet to digtsamlinger: *Un baiser de papillon* (*Et sommerfuglekys - 2008*) og *Carnets entre deux continents* (*Dagbogsblade mellem to kontinenter - 2009*).

I betragtning af digterens danske oprindelse, kan et sådant initiativ forbavse. Så meget desto mere, som med den amerikanske digter Walter Löwenfels' ord, « *I digtekunsten er en læser et mirakel. To, en massebevægelse.* » Forestil Dem, hvad det kan blive til med digte, skrevet på fransk i Danmark. En Tsunami... Nå, spøg til side, man må alvorlig talt være vanvittig forelsket i det franske sprog for at noget sådant kan ske. Heldigvis har det franske sprog sin gang i hele verden. Således kunne Sejer Andersen, som en af de digtere, der var indbudt til den 25e internationale Poesi-Festival i Trois-Rivières (Québec, Canada), her præsentere sine to digtsamlinger, og på den måde blive kendt blandt digtere fra alle verdenshjørner, for ikke at tale om Québec-digterne, der kunne glæde sig over at opdage en ægte frankofon-digter.

Allerede i den første digtsamling, *Un baiser de papillon*, er hvert digt et kvindeunivers. « *Je t'enferme dans ces lignes / pour que / tu ne m'échappes pas.* » *Jeg lukker dig inde i disse linjer/for at du ikke skal slippe fra mig.*) Som stingene i et broderet billedtæppe af kunstnerinden Marie-Renée Otis fra Québec, hvis værker så prægtigt illustrerer dette første digtsamling. Hun har netop fortalt, at hun ville « *skabe mytologiske kvinder* », for dermed at « *bidrage til skønheden i verden* ». Og i denne digtsamling formidles skønheden gennem et sommerfuglekys, dvs. blide kærtegn, som når øjenvipperne strejfer en kvindes changerende hud. Faktisk gennemsyres alle bogens ord af lyst,

som om digteren på hver side befandt sig i attråens fortryllede morgengry: « *Il y avait une miette sur ta lèvre / Normalement on le dit / Je l'ai laissée / en jouissant de mon désir / de l'enlever d'un baiser* » (*Der var en krumme på din læbe/Normalt siger man det/Jeg lod den sidde/og nød mit begær/efter at fjerne den med et kys*). Hele digtsamlingen er skrevet sådan, at læseren oplever den fuldendte suggestions kunst, med andre ord, den poetiske åbenbaring. Det føles så meget mere, som La De – navnet på genstanden for hans længsel, en særdeles virkelig kvinde – tilhører en skønhedstradition « *skabt af dine forfædre* » til hvem digteren « *tegner en rose fra Québec* ». Hun, La De, er foråret, som munder ud i den frugale sommer og tvinger « *blikket mod det forjættede land* ». Omend afstanden (Danmark-Québec) tvinger ham til at gøre sin virkelighed til fiktion, og et samliv begrænses til drømmen.

I *Un baiser de papillon* synes digtene at henvende sig til én kvinde, men i den anden digtsamling, *Carnet entre deux continents*, som digteren præsenterer som poetiske refleksioner, inspireres han af talrige kvinder. Som om han ramtes af kærligheden hver dag og ved hvert møde. Mere ukonventionelt, ofte med en dobbeltydighed, ofte i prosaform, helst i korte former, med mindre det nærmere sig små beretninger, bærer Sejer Andersens tekster præg af dagens følelse. Det berettiger, at hvert digt er dateret, som i en dagbog. Vi står her over for en poesi, hvor hver dag har sin specielle følelse. Denne fremgangsmåde gør det muligt at præsentere en vifte af emner, som indskriver hans søgen efter kærlighed i dagligdagen, menneskers ensomhed, og viser, at også den forelskede digter kan være en klarsynet iagttager af det, der omgiver ham. Således drejer det sig nok om kvinder, men også om alderdom, forholdet mellem far og søn, om det intense liv i byen såvel som det bukoliske liv på landet. Hans univers, – byen, søen, kærlighedseventyrene, er et svar på hans lykke. En ting er sikker, det er ikke blot kvinden, der giver livet mening. Evnen til at lade attråen dukke frem af ordene fokuserer på ny på « *la femme, le corps et une certaine jouissance* ».

(kvinden, kroppen og en vis nydelse). Når kroppen nyder, er attråen et spørgsmål om modernitet. Intet er mere levende end skønheden.

Digterens sanselighed er blottet for fordomme : « *Caressée par les rides / la peau n'est pas moins douce* ». (Selv når huden kærtegnes af rynker/er den ikke mindre blød). Således lærer han om kvinden så længe han lever, skriver han videre. Som en lykkens skælm morer Sejer Andersen sig med ordene blot for at få det frem, der ligger ham på sinde: hans på én gang forelskede og kritiske blik. Lidt som en jonglør kaster hans ord hvert billede tilbage som en bold kastes tilbage:: « *tu es une rose / mais une rose sans épines n'est pas une femme* ». (du er en rose/men en rose uden torné er ikke kvinde). Ved således at sende bolden tilbage vækker han opmærksomheden, samtidig med at han viser glæden ved at leve: « *Que la lenteur / Est l'entrée en jeu / Des plaisirs de la chair* » (Lad langsomhed være forspil til kødets salighed.)

Sejer Andersen er en nydelsens digter. Hans to digtsamlinger er en hyldest til selve definitionen af ham: en lykkelig mand og en fuldendt digter. Endda på et fremmed sprog, hvad der viser, at hos ham vil kvinden aldrig være en fremmed.

Roxboro, Québec, Canada
16 octobre 2009

Oversat af Eva Kvorning.